

Alumni

Alumni jelentése: „Öregdiák(ok), ma már nemzetközileg használt kifejezés mindazokra, akik egy adott iskola, intézmény végzett diákjai”.

Az ALUMNI lehetőséget kíván nyújtani a végzett hallgatók számára, hogy fenntarthassák és ápolhassák kapcsolatukat volt alma materükkel, valamint egykori oktatóikkal, hallgatótársaikkal.

Célja az, hogy a volt hallgatók betekinthessenek tanszékük életének aktuális eseményeibe, információkat szolgáltasson a tanszéken folyó tudományos eseményekről és oktatómunkáról, segítséget nyújtson a különböző szakmai és közösségi programok, évfolyam-találkozók megszervezésében, és a kapcsolatrendszer bővítésével elősegítse a munkavállalást.

Volt hallgatóink mondták:

Én Kléri Zsuzsanna vagyok és 2010 nyarán végeztem itt Pécsen szociális munkásként. Már az egyetem alatt is rengeteg lehetőségem volt arra, hogy a szociális munka legkülönbözőbb területeire betekinthessek, és beletanuljak az akkor még csak jövőbeli szakmámba azaz, hogy hogyan kell a közvetítő szerepét felvenni az egyén és környezete között, segíteni áthidalni a problémákat és olyan 'skill'-ekkel felruházni az

egyént, hogy önmaga újra-vagy el?szőr- kontrollt nyerjen az élete felett és kiteljesedett emberként élhessen. Ehhez az önismeret útján is el kellett indulni és azzal a tudással és támogatással, amit az egyetemen kaptam sok akadályt alkalmam volt leküzdeni a saját életemben is...szóval ezen a tanszéken igazán lehet kapni valami pluszt, amit máshol nem tudnak nyújtani.

Dolgozhattam fiatalokúakkal egy büntetés-végrehajtási intézetben, részt vehettem projektek megírásában, végrehajtásában, lebonyolításban, rendezvények szervezésében, tréningek vezetésében és természetesen mindeközben csodás, érdekes és tiszteletreméltó embereket ismerhettem meg, és tartalmas barátságokra tehettem szert. Igazán kalandos 7 évem volt – merthogy kett?t halasztottam.

Annak ellenére, hogy a szociális munka még nem egy nagy presztízzsel rendelkező szakma szerintem nagyon pozitív oldala, hogy az ismeret és tudás, amit a szakemberré válás alatt meg lehet szerezni, sokrétű és komplex. Rengeteg más területen is használható, és ezért sok lehet?séget hord magában. Nem utolsósorban pedig más országokban is megállja a helyét.

Én jelenleg bentlakásos gondozóként dolgozom Angliában és a mindennapokban szociális munkásként funkcionálok, hiszen én vagyok a kapocs sok-sok szervezet, a család, a munkahelyem és a kliensem között és nekem kell megoldanom a felmerülő problémákat, csakúgy mint oldani a feszültségeket, különbözőségeket.

Ha valakiben van kalandvágy, vágy, hogy állandóan fejl?djön, változzon, kinyíljon és érzékenyebb legyen a világra, problémákra és az emberekre, valamint tényleg szeretné megérteni a társadalomban felmerülő problémák komplexitását, én mindenképpen csak ajánlani tudom nemcsak a pécsi tanszéket, de magát is szakmát is. - **Kléri Zsuzsanna**

Mit csinál egy szociális munkás/szociálpolitikus?

Egy európai uniós programban tevékenykedem, amely a b?nelkövet?k társadalmi visszailleszkedését hivatott segíteni a börtönb?l való szabadulás után. Heti négy napot egy büntetés-végrehajtási intézetben dolgozom, ahol képességfejleszt? csoportfoglalkozásokat tartok és egyéni beszélgetéseket folytatok. Munkaköri leírásom szerint a munkaer?-piaci visszailleszkedésüket kell segítenem (álláskeresési tanácsadás, önéletrajz-írás), de a börtönben lévő k számos lelki problémával küzdenek, amelyek kezelésében is igyekszem segíteni.

Mire jó a szociális munkás/szociálpolitikus diploma?

Nagy el?nye, hogy rengeteg szakterületen el lehet vele helyezkedni: id?sgondozás, gyermekvédelem, hajléktalan-ellátás, szenvedélybetegek segítése, kórház, pszichiátriai betegek segítése, közösségfejlesztés, családsegítés, de már hallottam üzemi szociális munkásról is, aki gyárakban segít. Másik, ami miatt örülök, hogy szociális munkásként végeztem, az a szemlélet, amit kaptam. Az egyetemi évek alatt egy nagy adag tolerancia, szélesebb néz?pont és önismeret lett a sajátom.

Mire (miért) nem jó egy szociális munkás/szociálpolitikus diploma - de mire jó, miben segít a megszerzett tudás?

Nem jó arra, hogy a gyarapodáshoz szükséges pénzt megkeressük. Szociális munkásnak jó anyagi háttérrel vagy kis igényekkel érdemes menni. - **Székely Zsuzsanna**

Mit csinál egy szociális munkás/szociálpolitikus?

Jelenleg az Integrált Nappali Szociális Intézmény "Kapcsolat Klub" - Közösségi Ház - Pszichiátriai Betegek Nappali Ellátásánál dolgozom klubvezetői/nappali ellátás vezetői munkakörben. A szolgáltatás keretein belül a saját otthonukban, krónikus pszichés problémával élő személyek részére napközbeni ellátásokat nyújtunk, melyek elősegítik az ellátottak komplex pszichoszociális rehabilitációját egyéni esetkezelés és csoportos szociális munka eszköztárával (csoportok, foglalkozások szervezése, tartása). Fontosnak tartjuk, hogy klienseink lehetőség szerint képesek legyenek a családtagok, barátok, szakemberek segítségével a hétköznapi életvitelhez szükséges készségeiket megtartani illetve fejleszteni, számukra nehézséget jelentő helyzeteket képesek legyenek segítséggel megbirkózni, kompetens személyekké váljanak saját életüket illetően.

Mire jó a szociális munkás/szociálpolitikus diploma?

Véleményem szerint a szociális munkás diploma által szerzett tudás elősegíti a szociális problémák iránti érzékenységet, továbbá az adott helyzeteket /problémákat széles látókörrel szemlélni, akár egyszerre több nézőpontból megközelíteni, nemcsak egy tudományterület eszköztára által.

Azáltal, hogy maga a képzés folyamatában több szakma képviselője is jelen van, segítséget nyújt a leendő szakembernek a munkája során az interprofesszionális együttműködésre azonos és más területen dolgozó szakemberek között.

Mire (miért) nem jó egy szociális munkás/szociálpolitikus diploma - de mire jó, miben segít a megszerzett tudás?

Úgy gondolom, hogy legtöbb esetben a hagyományos társadalmi hierarchiában nem a „felső kategóriákban” foglalnak általában helyet a szociális munkás diplomával rendelkezők, bár saját tapasztalatom során az elmúlt időszakban jelentősen változott a szakma ismerése, elismerése és megítélése. Viszont számtalan területen van, ahol szociális munkás diplomával rendelkezők tudnak tevékenykedni. - **Endre Szilva**

Csend. Csendben volna jó. Zajban? Zajban nehéz. Gondolkodni. Gondolkozni nehéz. Lárma van, kint és bent is. Éjjelente egy zörgő LKW, reggelente a Wecker, hogy Ti-Ti-Tááá, szinkópa. Kávéval szinkronban. A szürkület, az állomás. A félálom is csak monoton kattog a vonatsíneken.

Megkopott plakátok, a neonfény, az emberek... jönnek-mennek, váltott m?szak. Most ez jut eszembe:

„A modern kapitalizmusnak készségesen és nagy számban együttműködő emberekre van szüksége; olyanokra, akik mind többet és többet akarnak fogyasztani, és akiknek az ízlése szabványosítva van, tehát könnyen befolyásolható és megjósolható. Olyan emberekre van szüksége, akik úgy érzik, hogy szabadok és függetlenek, nincsenek alárendelve sem tekintélynek, sem elvnek, sem lelkiismeretnek – mégis készségesen hagyják magukat irányítani, azt tenni, amit várnak tőlük, súrlódásmentesen beilleszkedni a társadalmi gépezetbe; akik irányíthatók erőszak nélkül, vezethetők vezető nélkül, ösztönözhetőek célok nélkül – kivéve azt az egyet, hogy boldoguljanak, sűrűgjenek, ténykedjenek, törtessenek.” (Fromm: A szeretet m?vészete)

Még egy kávé. Jobb esetben a második. Rosszabb esetben nem. A lényeg: már bent vagyok. Én vagyok. Szociális munkás vagyok, értékekkel felvértezve. Van rosszabb is. Németországban vagyok magyar, illetve, csak félig vagyok magyar, vagy háromnegyedig. Lehetne jobb is.

Nekem nincs összehasonlítási alapom. Most diplomáztam. Nem itt, Magyarországon. Dolgozok. Bent ülök a Büro-ban, gépelek, adatokat viszek fel, vagy hozok le, iktatok, aktákat rendezek, telefont várok. Na, azt nem mindig. Nehézkés. Németül van. Mindenki németül beszél, még a Jugendamtból felhívó, magát bolgárnak tituláló b? harmincas irodista (itt Sachbearbeiter) is úgy kérdi: *Wie geht's?* és hozzáteszi, hogy Budapest az *schön*, de Pécs neki semmit nem mond, csak ha úgy mondom, hogy M6-os. Azt tudja ? is, azt látta már a pályán, arra nem jár, az neki *Croatia*. Ez van. Beszélgetünk a telefonban. Beszél a telefonba. Én hallgatok. A végén azt mondom: *Tschüß!*

Csontos Gyula színm?vész híressé vált mondata: „Pótolok, kérem, pótolok!”

Kölnben dolgozok, de ha messzir?l jössz, úgy mondják Cologne. Van itt minden, Rajna folyó, Rajna part, rajta híd. Dóm, pláza, *music store*, *McDonald's*, minden. Sült kolbász és hurka, jaa, az nincsen. '44 – ben szinte porig bombázták a várost, ma ennek nyoma sincsen. Némi emlékezet, persze. Nem sok. Viszont annál több az olasz étterem, az arab ékszeres, a török döneres, a közel-keleti f?szeres, a messzir?l jöv?. Úgy, mint én. Messzir?l jöv?.

Van könyvespolcom, rajta könyvek, hifitornyom, tévém, hangfalam, ágyam is, amin fekszem. Mit tegyek? Nem hazudok, jól megy. Nem mindig volt így. De most így is jó. Pótolok.

Ha felhívnál reggel, ezt mondanám neked: „*Haus Eins, Horvath, Schön Guten Morgen, was kann ich für Sie tun?*” De te nem hívsz fel. Régóta senki nem hív fel onnan, ahonnan jöttem. Messzir?l. Err?l talán én is tehetek, nem tudom. Valahogy nincs mit mondanom, nincs már mit mondanunk egymásnak. Te ott vagy, én itt vagyok. Itt vagyok szociális munkás. Nem nagykép?ség ez, félre ne érts, csak attól tartok, sokszor nem értjük egymást. Te nem értesz engem, én meg nem tudlak követni már. Pedig magyarul van. Egy nyelvet beszélünk.

„*Már visszajönnek?* – kérdezte a kis Herceg.

Ezek nem ugyanazok – válaszolta a váltókezel?. – *Cserél?dnek.*

Ahol voltak, nem érezték jól magukat?

Az ember sosem érzi jól magát ott, ahol van. – mondta a váltókezel?.”

Az intézményünk kapuja fölött ez áll nagy bet?kkel: „*Herzlich Willkommen!*” – több nyelven is.

Szóval... aljában véve nem történik semmi érdekes. Ülünk a Büro-ban, isszuk a kávé, néha kimegyünk cigizni. Ha megcsörren a telefon, vagy épp egy új gyereket jelentenek be, felvesszük. Aztán elmondjuk neki a házirendet, megmutatjuk neki a szobáját, a házat, és adunk neki enni, aztán elkészítjük a dokumentációt, így: „*nach Standard versorgt.*” Ennyi. Hogy ezt lehet-e szociális munkának nevezni, az néz?pont kérdése, hogy megérte-e ezért éveket tanulni... az is. Végülis tanulni hasznos, Lenin is azt mondta: „tanulni! Tanulni! Tanulni!” Meg aztán, az ember sose tudhatja. F?leg, ha megfizetik.

Kés?délután van, és már unjuk a munkát. Unjuk egymást. Az ablak alatt néhány fiatal droggal üzletel. Jelenteni kéne, de minek? Mire a Polizei ideér, már rég elt?ntek. Nem csinálunk semmit. Várjuk, hogy vége legyen a m?szaknak. Van, aki rágyújt, én egy teát hozok magamnak és iszogatom csendben. Jól van minden.

GSD, így, röviden. Hosszabban Gefährdungemeldungs-Sofort-Dienst. Magyarul: Gyermekvédelmi Jel?rendszer. De itt minden németül van. Néha, amikor éjszaka van, és egyedül ülök a Büro-ban, felhívnak. Jeleznek. Nem könnyed csevej ez. Küzdök a lámpalázzal, a megértéssel, a válasszal. Félek. Félek, hogy nem értem. Nem értem, amit mondanak, nem értik, amit mondok. Gyereket fog hozni hamarosan a Polizei. Éjszakára. És? Kérdezek vissza félszegen. *Mi a neve, és honnan jön?* Két kérdés, de igazából csak egy a fontos számomra.

A szociális munkás tiszteletben tartja minden ember méltóságát, értékét, jogait. – (Etikai Kódex, Alapelvek)

Nem arról van szó, hogy az ember különbséget tesz... hanem... hogy de, végülis megkülönböztet. Hogy értékel. Hogy az értékek alapján értékel. Hogy valahol tudja, vagy érzi, esetleg olvasta, *Dürkheim*, hogy vannak társadalmi értékek, amelyeket általánosan elfogadnak. Általánosan elfogadnak, és emiatt normák. Ezek miatt nem megyünk át a piros lámpán, vagy szaratjuk a tacsukók a járda közepére, vagy, hogy épp emiatt koncentrálnak a tekintetünk a velünk szemben álló n?i kollegánk szemére. A dekoltázs helyett. Normák. Megpróbálunk normálisan viselkedni. Ha valaki kiáll a sorból, azt mondják: újító. Vagy lázadó. Vagy a kett? egyszerre. Vagy egyik se, csak csöves. Bunkó és képzetlen, underclass. Nem felel meg a normáknak. Normálatlan. Pedig, csak lehet olyan, hogy messzir?l jön, és ahonnan ? jön, ott az érték itt nem norma. Nem tudom.

A középkori Európában a macskáknak igencsak rossz reputációjuk volt – a boszorkányokkal és eretnekekkel kapcsolták össze ?ket, és széles körben vélték megcáfolhatatlan ténynek, hogy az ördög olykor fekete macska alakjában jelenik meg. De vajon miért utálták ennyire a kártev?ket elkapó, tehát az emberek számára jó szolgálatot tev? állatokat, míg a Közel-Keleten kifejezetten szerették ?ket? – Normális.

Ha a GSD jelent egy fiatalokút, aki veszélyben van, és a két kérdésre, amib?l csak az egyikre vagyok kíváncsi, azt az országvariációt mondja, hogy: Marokkó, Algéria, vagy Tunézia, elhúzom a szám szélét. Tudom... ez így nem PC, de értékelek. Érték-ítéletet hozok. De ki is vagyok én egyáltalán, hogy bárkit is megítéljek? De tényleg. *Ausländer*. Messzir?l jöv?. Úgy, mint itt sokan mások. Na mindegy, ha már itt tartunk. A legjobb az afgán. Persze nem tálib. Osztályozok, rangsorolok. Kultúrák rangsora... hol van a magyar? Az hányadik a sorban?

Az éjszaka telik. *Nicht viel zu los.* – ahogy a német mondja. Egy arab gyerek kopog az ajtón. Mondom neki, hogy holnap áthelyezik egy *Dezentrale Einrichtung*-ba. Ez a következő? állomás a regisztráció után. Mi meg már regisztráltuk. Az orvos átnézte, oltotta, pecsételt, szóval mehet. Beszél arabul, franciául, spanyolul, kicsit németül. Írni nem tud. A saját nevét se, csak X-t tesz a papírra, amit elé tolok. A mellettem ül? biztonsági ?r arabul kérdez t?le. ? meg válaszolgat. Kiderül, hogy Casablanca nyomornegyedében született, hogy tizenegy éves kora óta Európában él, hogy országról-országra vándorol, hogy iskolába soha nem járt, hogy fogalma sincs mi az az integráció, de nem is érdekli, zsebtolvaj, és máshoz nem is nagyon ért, néha elránt egy *cigit*. A biztonsági ?r felhívja a figyelmét, hogy amint nagykorú lesz, Németország kitoloncolja, és a marokkói törvények értelmében börtönbe kell majd menjen. Vállat von. Azt kérdi, hogy ahová áthelyezik, ott kap-e zsebpénzt. Bólintok. Lassan éjfél.

„...a szegénység, a hátrányos jövedelmi helyzet nemcsak alacsony életkörülményeket hoz magával, hanem sajátos kultúrát is teremt, az értékek és magatartások olyan rendszerét, amely eltér a középosztályi vagy az általánosan elfogadott kultúrától.” – Oscar Lewis

Néha eljön a reggel, anélkül, hogy éjjel bármi is történt volna. Csak úgy, feljön a nap. Télen kevesebbszer. Akkor várat magára. Néha egész nap szomorkásszürke. Én ülök a Büro-ban. Hat harminc. Leadom a rendelést. *Hallo, ja, elf Jugendliche, ja, genau, elf Portion, ja, Clodwigplatz, ja, genau, danke. Gleichfalls. Ciao.*

A Dienst utolsó felvonása. Az asztalt terítem a kávéban. Tányérok, csészék és kések egymás utáni sorban. Egy fekete srác integet kívülről, odakiáltok. *Bonjour monsieur! Que-ce qu voulez-vous manger?* Tegnap jött Guinea-ból. Örül. Nincs benne 50 kiló. Vasággal, szobabútorral. Úgy néz rám, mint egy félistenre. Ez a csalfa pillanat megsimítja az egóm. Megkérem, hogy *Monsieur, s'il vous plait, aidez-moi?* Aztán elkészítjük a reggelit. Kenyér, szalámi, vaj. Az édesszájúaknak Nutella, lekvár. Eszünk, nevetünk, raskogtatjuk egymásután az idegen szavakat ismeretlen. Azt mondja, finom a víz, és kérdi, gondolkodtam-e azon, meddig bírja az ember víz nélkül. *Non monsieur, je ne sais pas.* Azt mondja, tovább, mint hinném. Négy nap kellett, mire átkelt a sivatagon. Dzsippel. Fízett érte. Étlen-szomjan. Az ötödik napon ivott két és fél deci vizet, két és fél deci benzinnel. Ott így szokás. „Szegény ember abból él, amije van.” Ugye. Benzin meg van b?ven. Afrikában. A víz meg finom. Ilyen ez. Fél óra, és *Feierabend.* Elbúcsúzom: *au revoir monsieur!*

Jules Verne azt mondja, hogy jó annak, aki kevéshez szokott, mert kevéssel is beéri, és ettől boldog.

Vége a m?szaknak. Csend van. Csendben jó. Csendben lehet. Lehetne gondolkodni. Lehetne.

Düren, 2016. március 13.

Joseph Horvath

A jelenlegi integrációs törekvésekről két snitt:

„A sikeres integrációhoz a képesen keresztül vezet az út.” – Johanna Wanka oktatásügyi miniszter

„Az eredmények önmagukért beszélnek... a szíriai iskolások kétharmada csak korlátozott szinten tud írni és olvasni, és csak a legegyszerűbb matematikai feladatokat megoldására képes... és ez azt jelenti, hogy ezek a tanulók, még ha németül meg is tanulnak, aligha tudják majd az órai tananyagot követni...” (ZEIT interjú Ludger Wößmann-nal a müncheni Ludwig-Maximilians egyetem professzorával)

